

tralitetskrænkelsen finder Sted. Og Neutralitetskrænkelse *kunne* finde Sted ogsaa Vest for Store Bælt, men i saa Fald vil det lidet nytte, at Kanoner og Depoter ligge paa Sjælland, medens store Dele af det jydsk-fynske Mandskab mangler baade Førere og Vaaben“. Det forekommer mig, at det er særdeles forstandige Betragtninger, som disse to ærede Medlemmer gøre gældende. Neutralitetskrænkelse kan lige saa godt finde Sted det ene Sted som det andet, lige saa godt i Jylland som ovre paa Sjælland, og har man saa sendt Tropperne fra Jylland og Fyn til Sjælland, har man ikke noget at gøre Modstand med, hvis Neutralitetskrænkelsen finder Sted i Jylland. Fra vor Historie kende vi jo Eksempler paa, at man har sendt Tropperne derhen, hvor man ventede Neutralitetskrænkelsen, men hvor den slet ikke indtraf. Jeg tænker særlig paa Begivenhederne i 1807, da Neutralitetskrænkelsen kom her paa Sjælland, og man i Forvejen havde sendt hele sin Hær over til Halvøen. Noget lignende kunde tænkes ogsaa i Fremtiden, og derfor synes jeg, at det er forstandige Betragtninger, de to Medlemmer gøre gældende, at Tropperne skulle være paa det geografiske Omraade, hvor de naturligt høre hjemme.

Men nu beraaber man sig paa Hærloven af 1909 og siger, at ifølge denne skal denne Omflytning finde Sted. Det forekommer mig, at det kan man alligevel ikke gøre. Der staar ikke noget i Hærloven om, at det er Omflytninger, der skulle finde Sted til et vist bestemt Tidspunkt; naar denne Omflytning skal foregaa, maa afhænge af Forholdene i det hele taget. Vi have mange Eksempler paa, at en Lov fastsætter et eller andet, men at man ikke finder Tiden belejlig til at iværksætte det. Vi have f. Eks. vedtaget en Retsreform, men den er ikke ført ud i Livet, og det er simpelt hen begrundet paa, at man finder, at Tidspunktet ikke er heldigt, og navnlig at de økonomiske Forhold ikke tillade det i Øjeblikket; saa lader man ganske rolig Bestemmelsen hvile. Der kan nævnes mange Eksempler paa Finanslove, hvor der gives en Bevilning til et eller andet, der alligevel ikke bliver ført ud i Livet. Saaledes have vi for en 2—3 Aar siden vedtaget Ombygningen af Hinnerup Station i Jylland, men der er ikke sket det allermindste endnu. Man har ganske rolig ventet, og ingen har i Øjeblikket Mod til at kræve, at Ombygningen skal foretages, fordi der ikke er Penge til det. Jeg kunde nævne

et andet Eksempel. I den gamle Skolelov af 1814 staar der, at der skal oprettes Skoler for den konfirmerede Ungdom. Skønt det nu snart er 100 Aar, siden denne Bestemmelse er given, er det endnu kun en Bestemmelse paa Papiret.

I Øjeblikket ere Forholdene saaledes, at der er Grund til at vente med denne Flytning og se Tiden an. Det har jo ingen Hast. Vi vedtog for nylig en Finanslov med et Underskud paa 21,4 Mill. Kr., hertil kommer Militærmusikken med 150,000 Kr., og nu kommer dette Lovforslag, der straks vil kræve $\frac{1}{3}$ af $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., det er 800,000 Kr., saa ere vi oppe paa et Underskud paa 22,5 Mill. Kr., og mere vil sikkert komme til. Men hvor have vi Pengene? Hvis de Herrer kunde nævne, hvorfra Pengene skulde komme, saa var Sagen en anden, men de Herrer have kun en eneste Ting at henvise til: at laane Pengene. Vi have dem ikke og kunne ikke skaffe dem til Veje paa normal Maade, men kun ved at optage store Statslaan i Udlandet. Derfor forekommer det mig, at der var al Grund til at lade Bestemmelserne i Hærloven af 1909 hvile foreløbig.

Sagen var jo fremme ved Finanslovens anden Behandling, og da forelaa der Meddelelse om, at 6 sjællandske Købstæder vare enedes med Krigsministeriet om at slutte Kontrakter, efter hvilke de vilde modtage Garnisoner i deres Byer. Senere have de 6 sjællandske Købstæder trukket sig tilbage, og jeg synes med Rette. For efter at disse Kontrakter vare afsluttede, har Regeringen fremlagt et Lovforslag om Værdistigningsafgift i disse Byer, og det er da ret naturligt, at Kommunerne, naar man bagefter kommer og stiller saadanne Betingelser, sige: Saa ville vi ikke staa ved de Kontrakter, vi ellers vare villige til at afslutte med Krigsbestyrelsen. Det er altsaa Regeringens egen Skyld, at Byerne have trukket sig tilbage; jeg synes ikke, den har handlet loyalt overfor disse Købstæder ved bagefter at komme med saadanne Bestemmelser, der meget forringe de Kontrakter, de stod i Begreb med at indgaa.

Blandt de Grunde, der anføres for, at det er nødvendigt at flytte disse Garnisoner, er den, at det gaar ikke an at have en Garnison liggende i en Søkøbstad, som kan beherskes af de fjendtlige Krigsskibe, der kan man ikke have sin Garnison liggende. Men jeg synes, at denne Indvending har ikke ret meget paa sig; thi hvis det var nødvendigt, at Garnisoner ikke